

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

— stwierdzenie, że Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 2, 6, art. 9 ust. 2 lit. b), art. 17, 18 i art. 22 ust. 3-5 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku⁽¹⁾ w ten sposób, że zezwoliła niemającym siedziby w Austrii podatnikom prowadzącym transport osób na nieskładanie deklaracji podatkowych i niepłacenie kwoty netto podatku od wartości dodanej (VAT), jeżeli ich roczny obrót uzyskany w Austrii jest niższy od kwoty 22.000 euro, zakładając w tym przypadku, że kwota należnego podatku VAT jest równa kwocie podatku podlegającej odliczeniu, a zastosowanie uproszczonych przepisów jest uwarunkowane tym, iż austriacki podatek VAT nie jest wykazywany w fakturach lub dokumentach uznawanych za faktury;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Dla transgranicznego przewozu osób przez podatników mających siedzibę w innym Państwie Członkowskim lub krajach trzecich od dnia 1 kwietnia 2002 r. obowiązują w Austrii przepisy uproszczone. Zezwala się tym podatnikom na nieskładanie deklaracji podatkowej i niepłacenie kwoty netto podatku VAT, jeżeli ich roczny obrót uzyskany w Austrii nie przekracza kwoty 22.000 euro. Przepisy te zakładają, że w tym przypadku kwota należnego podatku VAT odpowiada kwocie podatku podlegającej odliczeniu. Jednocześnie podatnicy, którzy skorzystają z tych przepisów uproszczonych, nie mogą wykazać austriackiego podatku VAT w swoich fakturach lub dokumentach uznawanych za faktury.

Przepisy te nie są zgodne z przepisami dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. („szósta dyrektywa VAT”) oraz decyzją Rady 2001/242/WE z dnia 19 maja 2001 r.

Komisja wywodzi, że powyższa dyrektywa zawiera wprawdzie możliwość systemów stawek zryczałtowanych dla małych przedsiębiorstw, jednakże zastosowane przez austriackie przepisy pojęcie „małego przedsiębiorstwa” — obrót w Austrii poniżej kwoty 22.000 euro — nie odpowiada jednolicie interpretowanemu wspólnotowemu pojęciu „małego przedsiębiorstwa”. Ponadto nie zostało wykazane, że austriacki system stawek zryczałtowanych nie prowadzi do obniżki podatku wykraczającej poza uproszczenie, którego dopuszczenie ma na celu art. 24 ust. 1 powyższej dyrektywy. Zwolnienie z pozostałych obowiązków dotyczących wystawiania faktur, deklaracji podatkowych i rachunkowości również stanowi formalny aspekt nadmiernego uproszczenia.

Komisja twierdzi, że nie można zaakceptować spornych przepisów austriackich także na podstawie wspomnianej decyzji Rady. Decyzja ta upoważniła wprawdzie Republikę Austrii, w drodze wyjątku od art. 11 powyższej dyrektywy, do opodatko-

wania transgranicznego transportu osób prowadzonego przez podatników niemających siedziby w Austrii za pomocą pojazdów niezarejestrowanych w Austrii w okresie od 1 stycznia 2001 r. do 31 grudnia 2005 r., jednakże wyjątek ten jest wyraźnie związany z warunkiem, że trasa przebyta w Austrii musi być opodatkowana według przeciętnej podstawy opodatkowania obliczanej na osobę i na kilometr.

⁽¹⁾ Dz.U. L 145, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 22 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii

(Sprawa C-183/05)

(2005/C 182/42)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 22 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Michaela Van Beeka, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez adwokata Matthieu Wemaëra, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Irlandii.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

— stwierdzenie, że ograniczając transpozycję do prawa irlandzkiego przepisów art. 12 ust. 2 i art. 13 ust. 1 lit. b) dyrektywy 92/43/EWG w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory⁽¹⁾ jedynie do gatunków wymienionych w załączniku IV do tej dyrektywy występujących w Irlandii, Irlandia nie zastosowała się do wspomnianych art. 12 ust. 2 i art. 13 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy i uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy Traktatu,

— stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich szczególnych środków niezbędnych w celu ustanowienia systemu ścisłej ochrony, wymaganych przez art. 12 ust. 1 dyrektywy 92/43/EWG, Irlandia nie zastosowała się do wspomnianego art. 12 ust. 1 tej dyrektywy i uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy Traktatu,

— stwierdzenie, że utrzymując w mocy przepisy prawa irlandzkiego, które nie są spójne z przepisami art. 12 ust. 1 i art. 16 dyrektywy 92/43/EWG, Irlandia nie zastosowała się do wspomnianych art. 12 ust. 1 i art. 16 tej dyrektywy i uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy Traktatu,

— obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Komisja utrzymuje, że Irlandia nie zastosowała się do dyrektywy 92/43/EWG z następujących względów:

- Transpozycja art. 12 ust. 2 dyrektywy 92/43/EWG (dyrektywa siedliskowa) w prawie irlandzkim jest niepełna w zakresie, w jakim zabrania przetrzymywania, transportu, sprzedaży lub wymiany oraz oferowania do sprzedaży lub wymiany gatunków wymienionych w załączniku IV lit. a) do dyrektywy jedynie w odniesieniu do gatunków zwierząt występujących w Irlandii.
- Wykonanie art. 12 ust. 1 dyrektywy w Irlandii jest niepełne w zakresie, w jakim Irlandia nie przyjęła wszystkich szczególnych środków niezbędnych w celu ustanowienia systemu ścisłej ochrony gatunków zwierząt wymienionych w załączniku IV lit. a) występujących w Irlandii.
- Transpozycja art. 12 ust. 1 i art. 16 dyrektywy nie jest właściwa, ponieważ w Irlandii istnieje równoległy system odstępstw, niezgodny z zakresem i wymogami stosowania art. 16, co prowadzi do uchybienia przez Irlandię ciężącym na niej na mocy art. 12 ust. 1 zobowiązaniom w zakresie ustanowienia i utrzymywania systemu ścisłej ochrony gatunków zwierząt wymienionych w załączniku IV lit. a) do dyrektywy.

(¹) Dz.U. L 206, 22.7.1992, str. 7

Skarga wniesiona w dniu 26 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-185/05)

(2005/C 182/43)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 26 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez B. Schimę i F. Amato, członków Służby Prawnej Komisji, przeciwko Republice Włoskiej.

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

1) stwierdzenie, że:

utrzymując w mocy przepis zawarty w art. 9 ust. 3 i 4 decreto legislativo nr 344 z 1999 r., zgodnie z którym prowadzący zakład, w którym znajdują się substancje

niebezpieczne, może rozpocząć działalność bez przekazania mu przez organ, który jest zobowiązany do wypowiedzenia się w sprawie sprawozdania o bezpieczeństwie, w sposób wyraźny wniosków płynących ze zbadania sprawozdania o bezpieczeństwie,

utrzymując w mocy przepis zawarty w art. 21 ust. 3 decreto legislativo nr 344 z 1999 r., zgodnie z którym właściwy organ nie jest zobowiązany do zakazania rozpoczęcia działalności, jeżeli środki przewidziane przez prowadzącego zakład w celu przeciwdziałania poważnym awariom i ograniczenia ich skutków są wyraźnie niedostateczne,

nie wydając wiążącego przepisu przewidującego kontrole umożliwiające planowe i systematyczne badanie technicznych, organizacyjnych i kierowniczych systemów użytkowanych w danym zakładzie, które pozwalałyby właściwemu organowi na upewnienie się, że prowadzący zakład może wykazać, iż podjął odpowiednie środki, aby zapobiec poważnym awariom w związku z różnymi rodzajami działalności zakładu oraz w celu zapewnienia, że prowadzący zakład może wykazać, iż dostarczył odpowiednich środków ograniczających skutki poważnych awarii zarówno na terenie zakładu, jak i poza nim,

nie wydając przepisu przewidującego kontrole gwarantujące, że dane i informacje zawarte w sprawozdaniu o bezpieczeństwie lub każdym innym przedstawionym sprawozdaniu odpowiednio odzwierciedlają warunki panujące w zakładzie,

Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 9 ust. 4, art. 17 ust 1 i art. 18 ust. 1 tiret pierwsze, drugie i trzecie dyrektywy 96/82 (¹).

2) obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dyrektywa Rady 96/82/WE z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi przewiduje, że kierujący zakładem, w którym znajdują się substancje niebezpieczne, jest zobowiązany do przygotowania dla właściwego organu sprawozdania o bezpieczeństwie. Republika Włoska dokonała transpozycji dyrektywy w drodze decreto legislativo nr 334 z dnia 17 sierpnia 1999 r.

Komisja podnosi w pierwszej kolejności, że zgodnie z art. 9 ust. 4 dyrektywy prowadzący zakład nie może rozpocząć działalności bez wyraźnej zgody właściwego organu.

Decreto legislativo zezwala jednak prowadzącemu zakład na rozpoczęcie działalności bez przekazania prowadzącemu zakład przez właściwy organ w sposób wyraźny wniosków płynących ze zbadania przez organ sprawozdania o bezpieczeństwie.